

(1924 - 2016)

ABDULLAH YEĞİN

ABDULLAH YEĞİN Ağabey, 1924 yılında Kastamonu'nun Araç ilçesinin Kıyan köyünde doğdu. Kastamonu'da orta mektepte okurken daha çocuk sayılacak yaşta, Bediüzzaman Said Nursi'yi tanıdı ve hemen ziyaretine gitti. Meyve Risalesi'nin Altıncı Mesele'sinde geçen "Muallimlerimiz Allah'tan bahsetmiyorlar. Bize Halıkımızı tanıttır" sualinin sahibidir.

Abdullah Ağabey daha sonra Ankara Dil Tarih Coğrafya Fakültesine (DTCF) kaydolur. Fakültede tercüme edebilecek kadar Arapça ve Farsça öğrenir, Almanca imtanını da başarıyla verir. 1951 senesinde DTCF'sinin son sınıfında iken gemileri yakar ve bir daha geri dönmek üzere yollara düşer, sevgili Üstadına vasil olur. Niyeti bellidir, ülvîdir... Üstad'ın yanında kalıp insanların imanına, Allah'ın birliğine, O'nun Kur'anına ve Peygamberinin hakkaniyetine Risale-i Nur yoluyla hizmet etmektir niyeti. Yeğın Ağabey bu çileli ve meşakkatli yola; yokluğu, açlığı, karanlık hapisane zindanlarını bilerek, iradesiyle talip olmuştur. Hz. Üstad bu arzusunu kabul eder. Fakat Urfa'da bir dersane-i nûriye açılmış ve oraya bir nur talebesinin gitmesi lazımdır. Urfa çok önemli bir hizmet merkezidir. Bediüzzaman Hazretleri Abdullah Yeğın'ı gönderir oraya. Askerliğe Urfa'dan gider, Manisa'da yapar Abdullah ağabey. Sonra tekrar Urfa'ya döner ve Hz. Üstad'ın emriyle sekiz sene kadar Urfa dersane-i Nuriyesinde kalmış olur. Abdullah Ağabey, Üstad hazretlerinin son yolculuğunda Urfa'daydı, 1960'ın Mart ayında Urfa'da karşıladı Bediüzzaman'ı.

Hepimizin istifade ettiği "Yeni Lügat" isimli kıymetli eserini Üstad'ın şifahî emriyle hazırladığı, hatıralarından anlaşılıyor.

Abdullah Yeğın Ağabey, Nur davasından defalarca mahkemeye verildi ve hapis yattı. Üstad'ın iki vasiyetinde adı "Abdullah" olarak geçmekte olup, birçok lâhika mektubunda da yine "Abdullah" veya "Araçlı Abdullah" olarak adını okumaktayız. Abdullah Yeğın ağabeyden çok miktarda ses ve görüntülü kayıtlarım var. Bazılarımı bu kitaba alıyorum.

Abdullah Yeğın Ağabey uzun ve bereketli bir hizmet hayatından sonra, 7 Temmuz 2016 tarihinde mübarek Ramazan Bayram'ının üçüncü gününde rahmet-i Rahman'a kavuştu. Bir gün sonra Fatih Camii'nde ikinci namazına müteakiben kılınan cenaze namazından sonra, Eyüp Sultan Kabristanı'na defnedildi. Rahmet dualarımızla anıyoruz...

RİSALE-İ NUR'DA ABDULLAH YEĞİN

"... Bu vasiyetname benden sonra baki kalan tayınat içinde de konulsun; tâ ki bazı insafsız insanlar, 'Bu Said günde beş-on kuruşla yaşadığı ve kimseden para almadığı halde şimdiki mirası yüzler lira görünüyor, nereden buldu?' dememek için bu hakikati izhar etmek münasip olur.

"Şimdi manevî evlâtlarım, fedakâr hizmetkârlarım olan Zübeyir, Ceylan, Sungur, Bayram, Hüsnü, Abdullah, Mustafa gibi has ve halis Nur'un kahramanları olan Hüsrev ve Nazif, Tahiri, Mustafa Gül gibi zatların nezaretinde o düsturumun muhafaza edilmesini vasiyet ediyorum. Said Nursi" (Emirdağ Lâhikası-II, 217)

"Ankara Dârülfünununda Nur'a ehemmiyetli hizmet eden ve Kastamonu'da mektep gençlerinden en evvel Nurlara giren ve Ankara'daki Abdurrahman'ın oğlu Vahdet'i himaye ve muhafazaya çalışan Araçlı Abdullah'ın mektubunda tam imanlı ve dindarane ve müjdekârane yazması..." (Emirdağ Lâhikası, 271)

SURETİNİN VE SİRETİNİN GÜZELLİĞİNE HAYRAN KALMIŞTİM

Sene 1972... Ankara'da üniversite talebesiyiz, Emek Mahallesi'nde bir dershanede kalıyoruz. Bir gün Abdullah Yeğın, Mustafa Türkmenoğlu, Mehmet Armutçuoğlu ağabeyler beraberce dershanemize geldiler. Abdullah Yeğın ağabeyi ilk defa görüyorum.

Altıncı Mesele’de geçen, “Kastamonu’da lise talebelerinden bir kısmı yanıma geldiler. ‘Bize Halıkımızı tanıttır, muallimlerimiz Allah’tan bahsetmiyorlar’ dediler. Ben dedim: ‘Sizin okuduğunuz fenlerden her fen, kendi lisan-ı mahsusuyla mütemadiyen Allah’tan bahsedip Halıkı tanıttırıyorlar; muallimleri değil, onları dinleyiniz” ricasını Abdullah ağabeyin yaptığını duymuştum ve kendisini hep merak ediyordum. Suretinin ve siretinin güzelliğine hayran kalmıştım; içim ısınmış, huzur bulmuştum yanlarında... Bir ders okunduktan sonra Abdullah Ağabey, merak ettiğimiz hatıralarından şöyle bahsetti:

BURAYA BİR HOCA GELMİŞ, ZİYARETİNE GİDELİM

“1940’ta Kastamonu Lisesi’nde talebe iken benim gibi ‘Rifat’ adında dindar bir arkadaşım vardı. Bir gün bana, ‘Buraya bir hoca gelmiş, ziyaretine gidelim’ dedi. Ben de, ‘Peki gidelim’ dedim. Vardığımızda Üstad ya-
tağa yarı uzanmış, yani bir yere dayanmış, belinden yukarısı dik. Saçları kulaklarına kadar uzun, gözündeki gözlük hafif öne düşmüş halde elinde bir kitap vardı.

“Biz selâm verip elini öptük. Bize gözlüğün üzerinden hafif bakarak ‘Maşaallah, maşaallah!’ diyerek bir-iki iltifat etti ve iman-ahiret dersleri verdi...”

Abdullah YeğİN (önde) ve sınıf arkadaşı Mustafa Oruç (Ramazanoğlu) Kastamonu’da Bediüzzaman’ı ziyaret ettikleri yıllarda.

BEN ESKİ ABDULLAH’IMI KAYBETMİŞİM!

“Başka bir gün, ‘Muallimlerimiz Allah’tan bahsetmiyorlar, bize Halıkımızı tanıttır’ demiştim. Üstad uzun izahlarda bulunarak cevaplar verdi. Daha sonra ‘Altıncı Mesele’ olarak yazıldı.

“Biz gittiğimizde ekseriyetle Mehmet Feyzi Efendi bize risalelerden okur, biz de yeni yazıyla kendi defterimize yazardık.

“Ben o zamanlarda Üstad’ı tam tanıyamamıştım. Bir zaman sonra Üstad’ı İstanbul’da ziyaret ettiğimde, daha saygılı ve daha hürmetkâr idim. Üstad o zaman bana, ‘Ben eski Abdullah’ımı kaybetmişim!’ demişti.

HALK PARTİLİLERİN DÜKKÂNLARININ ÖNÜNDEN GEÇERDİ

“Üstad’ımız hem çok tevazu sahibiydi, hem de kimseyi gücendirmezdi. Kim olursa olsun Üstad’ımızı bir defa ziyaret eden, bir defa görüşen hemen dost olurdu. Emirdağ’da bulunduğumuz yerin yanı başında Halk Partisi’ne mensup kimselerin dükkânları vardı.

Üstad’ımızın yolu oraya düşmezken hususî arabayı o tarafa çevirttirir, onlara selâm verirdi; onlar da ‘Üstad bizi seviyor’ derler, sevinirlerdi.

SEN PARTİNDE KAL, BİZİ MÜDAFAA ET

“Emirdağ’da ‘Süleyman’ isminde birisi Millet Partisi’ne iltihak etmiş idi. Bu şahıs Üstad’ımızın Demokrat Parti’ye rey verdiğini bildiği için, ‘Üstad’ım! Ben de DP’ye geçeceğim’ dedi. Üstad’ımız, ‘Yok, olmaz! Sen Millet Partisi içinde kal, bizim aleyhimizde konuşan olursa bizi müdafaa edersin’ dedi, müsaade etmedi.”

ÜSTAD’IN ABDULLAH AĞABEYE İLTİFATI

Sungur Ağabey anlatmıştı:

“Üstad’ımız, Abdullah ağabeye dedi ki: ‘Abdullah! Bu yeni hurufla tab’ı senin hatırın için müsaade ettim, bütün Külliyat senin hatırın için yeni harfle tabedildi...’ İşte Üstad, Abdullah ağabeye böyle iltifat etmişti...

ABDULLAH YEĞİN’İN URFA HAYATI

Urfa Harran Üniversitesi’nin kurucu rektörü 1939 Urfa doğumlu Prof. Dr. Servet Armağan, Abdullah YeğİN ağabeyin mahrumiyetler içinde geçen –daha sonra YeğİN Ağabeye teyid ettirdiğim- Urfa hayatını şöyle anlatıyor:

Ortaokul son sınıfta ve lise çağlarımda namaza başladım ve ilk defa kendi ayağımla Abdullah YeğİN Ağabey’in yanına gittim. Abdullah Ağabey, Balıklıgöl kenarında bulunan Rıdvaniye Camii’nde kalıyordu. “Ne yapıyorsunuz, ne ediyorsunuz?” diye yanına oturdum.

Tabii ben daha önceden Bediüzzaman ismini duymuştum, orada Risale-i Nur okunduğunu da biliyordum. Daha geriye gidersek, ortaokul çağlarımda Süleyman Cengiz isminde Urfalı bir okul arkadaşım bana Eşref Edip’in, Bediüzzaman’ın küçük *Tarihçe-i Hayat*’ını vermişti.

Daha sonra Risaleleri elde etmem bu şekilde Abdullah Ağabey’den oldu. Kendim gittim. Orada bana daktilo ile yazılmış Risale-i Nur’dan birkaç parça vermişti Abdullah Ağabey. “Bunu oku, sonra getir” dedi. Gittim şehrin dışında Bamyı Suyu denilen yerde okudum ve birkaç gün sonra geri götürdüm. Abdullah Ağabey bana biraz daha ders okudu.

Abdullah Ağabey’in kaldığı bu Rıdvaniye Camii, Urfa’nın bir sembolüdür. Urfa’yı tanıtan TV programlarında mutlaka bu cami görüntülenir. O zaman terk edilmiş, yıkık ve bakımsız hücreleri vardı. Camide namaz kılınmıyor ama eskiden yapılmış hücreleri hem boş, hem de bakımsızdı. Abdullah Ağabey’in oraya yerleşmesi, idarece hem önemli değildi, hem de çok rutubetli ve bakımsız olduğu için kimsenin oturmadığı, ilgilenmediği yerlerdi. Oraya, Abdullah Ağabey’in yanına, bir günde bir kişi ya geliyor ya da gelmiyordu.

Abdullah YeğİN’in metruk bir hücrelerinde senelerce kaldığı Şanlıurfa Rıdvaniye Camii’nin bugünkü hali.

Servet Armağan Risale-i Nur’u burada tanımış

O kadar تنها ki tek başına orada kalıyordu. Cami olduğu için yatsı namazından sonra kapatıyorlar, orada hapis gibi kalıyordu. Bir taraf göl, diğer taraf kapı... Diyelim hücreleri burası, tuvaleti yüz metre ileride, caminin bir köşesine yapmışlar. Çok zahmetli, rutubetli bir yerdi. Sobası yok, yakacak bir şey de yoktu. O gençlik yıllarında orada kaldı Abdullah Ağabey.

Bir müddet sonra, bu camide yazın, akşam-yatsı arası ders yapmaya başladı Abdullah Ağabey. Dersten sonra yatsı namazını kılar, biz dağılırdık. Cami kapısı kapanır, ağabey içeride kalırdı.

İşte bu derslerin benim çocukluk-gençlik ruhumda müspet tohumlar ektiğini sonraları fark ettim. Urfa’da Abdullah Ağabey’in yanı sıra Hüsnü Bayram Ağabey ve Zübeyir Ağabey de bulunmuştur. Zübeyir Ağabey telgraf memuru olarak tayinini Urfa’ya yaptırmıştı.^{NOT}

^{NOT} Urfa hizmetleriyle alakalı ilk gelişmeler şöyle: 1951 senesinde, Abdullah YeğİN Ağabey, o sırada okuduğu Ankara Dil Tarih’i terk ederek, Üstad Hazretleri’nin hizmetine girmek üzere yanına gider. Üstad onu, daha önceleri altı aylığına göndermiş olduğu Ceylan Çalışkan’ın yerine, Urfa’ya gönderir. Bu arada Üstad, İslâhiye’de telgraf memuru olarak çalışan Zübeyir Ağabey’e, tayinini Urfa’ya yaptırmayı için haber gönderir. Zübeyir Ağabey de tayinini Urfa’ya aldırır. Daha sonra, Hüsnü Bayram Ağabey de Üstad Hazretleri tarafından yanlarına, Urfa’ya gönderilir. Böylece bu üç kahraman talebe Urfa’da bir buçuk sene kadar kalırlar.

Rıdvaniye Camii seneler sonra, 1990'ların başlarında, Şanlıurfa Harran Üniversitesi'nde rektörlük yaptığım dönemlerde restore edildi. Hücrelere kapılar takıldı. Daha güzel oldu. Garaiptir, hem çok gariptir, seneler evvel ilk Risale dersini aldığım Rıdvaniye Camii'nin 25 kadar hücrelerinden birini, restorasyondan sonra, Rektörlük misafirleriyle görüşme odası olarak aldım. Hem de en büyük odasını... Valilik izniyle bana tahsis edildi. Bu geniş odada öğretim üyeleri, bakan ve yabancı misafirleri ağırlyordum. Ve dahası, vaktiyle Abdullah Ağabey'in oturduğu ve benim ilk risale dersini aldığım odayı da tefriş ettirdim. Halen burada her gün dersler yapılıyor.

30 Haziran 2001'de Abdullah YeğİN ve Üstad'ımızla görüşmüş ağabeylerimizden Kâmil Acar'la beraber, İzmir Kemalpaşa dağında çam ormanı içindeki dershaneye beraber gittik. Bir gün sonra yapılacak Çamlık dersine gelmişlerdi. Binlerce ağustos böceğinin cehrİ zikirleri altında yapılan güzel derslerden sonra Abdullah Ağabey burada da hatıralarını bizimle paylaştı:

SILA-İ RAHİM, MEKTUPLA DA OLUR

“Urfa'da dershanede kalıyordum; dört sene kadar olmuş, ayrılamamıştım. Üstad'a bir mektup gelmiş; ya benim ağabeyim yazmış o mektubu veya annem birine yazdırmış... Annem mektupta demiş ki: 'Ben hastayım, eğer bir-iki ay izin alıp gelmezse ben hakkımı helâl etmiyorum!'”

“Üstad'a böyle bir mektup gelmiş. Benim haberim yok... Mektubu Üstad'a okumuşlar. Güya Üstad demiş: 'Bir-iki ay izin yok, bir-iki gün var.' Bunu da söyleyen Zekeriya Kitapçı, şimdi Konya'da profesör... O bana iki satır mektup yazmış: 'Üstad'ımıza böyle bir mektup geldi, annen hastaymış, Üstad bir-iki gün izin verdi' diye...”

“Ben Zekeriya'nın mektubunu alınca, 'Epeydir Üstad'a gidememiştım, bir-iki gün izinle Üstad'a da uğrırım' diye doğru Isparta'ya gittim. Üstad Emirdağ'a gitmiş, ben de Emirdağ'a geçtim. Trenle giderken Nuri isminde Haymanalı birine rastladım. O da Üstad'a gidiyormuş. Tanıştık, Üstad'a beraber gittik. İkimiz odaya aynı anda beraber girdik. Üstad benimle hiç konuşmuyor, Nuri'yle konuşuyordu hep.”

“Neyse onu gönderdi, bana: 'Sen niye geldin?' dedi. Ben de dedim: 'Annemden böyle bir mektup gelmiş, siz demişsiniz ki: Bir-iki ay izin yok, bir-iki gün var.' Üstad, 'Benim haberim yok!' dedi. Orada Ceylan Ağabey vardı. 'Efendim! Bu, Zekeriya'nın dolmuşuna binmiş...' dedi. (Abdullah YeğİN Ağabey bunları anlatırken hem kendisi gülüyor, hem de bizi de güldürüyordu.) 'Peki, bugün burada kal' dedi.”

“Üstad ertesi gün, 'Orası yalnız olmaz, geriye dön. Sen mektup yazmıyorsun, sila-i rahim mektupla da olur, sila-i rahim yapmıyorsun. Senin orayı terk etmen olmaz, eğer seni görmek isteyen varsa onlar gelsin' dedi. Müsaade etmedi yani beni tekrar Urfa'ya gönderdi. O zaman dershanede Abdülkadir Badıllı yalnız kalmıştı.”

HUKUKULLAH, HUKUK-U RESULULLAH, HUKUK-U ÜSTAD...

“Az evvel anlattığım hadiseden başka bir zaman da Üstad'la şöyle bir hatıramız geçti, tarihini tam hatırlayamıyorum. (Abdullah Ağabey bu hatırayı Üstad'ımızdan aynen gördüğü gibi sağ elini açarak, tek tek parmaklarını sırasıyla kapatarak anlattı.)”

“Üstad elini açtı. Başparmağı göstererek, 'Şu hukukullahı gösterir (başparmağı kapadı), şu hukuk-u Resulullah (işaret parmağını kapadı), şu hukuk-u Üstad (orta parmağı kapadı), şu hukuk-u valide (yüzük parmağını kapadı), şu hukuk-u peder (serçe parmağını kapadı)...' Sonra elini tam kapatarak, yani yumruk yaparak, 'Bak bu başparmak hepsini karşılıyor mu? İşte bunlar hukukullaha aykırı hiçbir şey emredemezler, (küçük parmaklar) emretmeler de dinlenmez' dedi Üstadımız.”

MEMURİYETİN ŞARTLARI NELERDİR?

“Bir gün Üstad dedi: 'Memuriyete müsaadem yok, sadece üç şartla müsaadem var:'

1. Memuriyeti, Risale-i Nur'u dine, imana hizmete vesile yapacak.
2. Memuriyeti dürüst yapacak, aldığı maaşı helâl ettirecek, doğruluktan ayrılmayacak.

1953 başlarında Urfa'da, Nurculuk yapmak ve çocuk okutmaktan dolayı tevkif edilirler ve Isparta'ya götürülürler. Isparta'da iki ay kadar hapis yattıktan sonra tutuksuz olarak yargılanmak üzere serbest bırakılırlar. Üstad, Zübeyir Ağabey'i hizmet için kendi yanında alıkoyar. Abdullah YeğİN ile Hüsnü Bayram Ağabeyleri ise 1953 yılı yaz aylarında tekrar Urfa'ya gönderir. Hüsnü Ağabey bir müddet sonra tekrar Üstad'ın yanına avdet eder. İşte Servet Armağan hocamızın Abdullah Ağabey'le olan iribatı bu tarihten sonra başlar.

3. Aldığı maaşı iktisatla sarf edecek, zarurî masraflarına sarf edecek.

“Bu üç şartı yerine getirenlere memuriyeti müsaade ediyorum.”

“Daha çok öğretmenliğe teşvik ederdi.

ÜSTAD’I URFA’YA DAVET ETMİŞTİM

“Ceylan bana telgraf çekmişti, ‘Üstad yalnız’ diye... Urfa’dan Isparta’ya gittim, yanında ‘Vahşi Şaban, Küçük Ali Efendi’ vardı. Bana: ‘Ben yalnızım diye seni çağırılmışlar, ben yalnız değilim, sen orayı yalnız bırakma, tekrar Urfa’ya git’ dedi.

“Gitmişken Üstad’ı Urfa’ya davet ettim. Bana dedi: ‘Orada Risale-i Nur yok mu? Risale-i Nur varsa bana ihtiyaç yoktur, Risale-i Nur olan yerde Risale-i Nur benim vazifemi yapar.’ Tekrar sordum: ‘Üstad’ım, gelmeyecek misiniz?’ Hiç ses çıkarmadı, ne ‘geleceğim’ dedi, ne de ‘gelmeyeceğim’ dedi sükût etti. Üstad ‘geleceğim’ dedi mi gelir, çünkü Üstad yalan söylemez. Ayrıldık, bir ay sonra hasta olarak geldi Urfa’ya...

ÜSTAD NİÇİN HÜNGÜR HÜNGÜR AĞLADI?

“Üstad’ımızla beraber Çamlıca’ya gitmiştik. Otomobilde Üstad, ben ve şoför vardı. Denize baka baka geliyorduk. Üstad’ımız bir kadınla erkeğin birbirine sarılmış vaziyetlerini görünce birden hızla başını öteki tarafa çevirdi ve başladı hüngür hüngür ağlamaya... Kim bilir bugünleri mi görmüştü?

“Sadece çarşıda pazarda birkaç dershaneye olmaz. Her ev derslane-i Nuriye olmalı. Siz hemen yarım saat ders yapayım diye başlamayın evinizde. İlk iki dakika, üç dakika derken yarım saate varacaksınız... Alıştıra alıştıra olmalı. Emirdağ Lâhikası-II’de Üstad’ımızın ev derslerine tavsiyesi var. Çocukları sadece Kur’an kursuna göndermekle olmaz, tahkikî iman dersleri için Risale-i Nurları okumalıdır.

“Evet Üstad’ımız, ‘Onlar aramalı, onlar yalvarmalı’ diyor, ama ben kaç kere gözümle gördüm, Üstad vesile olmak için çalışıyordu. Gözüne kestirdiğini hemen yanına çağırırdı. Mustafa Türkmenoğlu bu şekilde talebe olmuştur...

ÜSTAD’A GELEN İHTAR VE SUNGUR AĞABEYİN BABASI...

“Üstad’ımız Emirdağ’da iken ben de orada idim. Ramazan bayramı namazına gittik. Namazdan çıkarken Üstad’ımız buyurdu ki: ‘Bir Mehmet hakkında ihtar var.’

“Bize en yakın, Mehmet Çalışkan’dı o zaman. Üstad’ın dış işlerini görüyordu, mektup adresleri falan Çalışkan Ağabeye aitti. ‘Onu çağır, hakkında ihtar var, masonlar aldatıyorlar!’ dedi. Ben de gittim çağırdım. Bayram sabahı, erkenden dükkânı açmış, dükkânda bekliyormuş. Üstad’ımız ona yarım saat nasihat etti. ‘Bize en yakın Mehmet sensin, olsa olsa bu Mehmet sen olmalısın; dikkat et kimseye kapılma, kimseye aldanma!’ diye. Sonra Çalışkan Ağabey çok müteessir oldu, ‘Ben ne yaptım acaba? Ben kötü bir şey yapmadım’ diye...

“Bir-iki saat sonra Üstad bana: ‘Git bakalım şöyle bir dolaş bakalım ne var ne yok’ dedi. Ben Çalışkan Ağabeyin dükkânına gittim. Birisi gelse zaten onun dükkânına gelirdi önce, mektup gelse onun adresine gelirdi; onun adresi, Üstad’ın adresiydi. O gün birkaç tane mektup gelmiş, mektupları Üstad’a getirdim. Üstad hepsini birer birer okudu.

“Bir Mehmet’ten mektup geliyor. Mektup resmî, sarı bir zarfa yazılmış. Yazan, Sungur ağabeyin babası Mehmet Efendi, Denizli tarafında hocaymış. Oğlunu şikâyet ediyor. ‘Senin taleben böyle mi olur? Çoluğuna çocuğuna bakmıyor, geliyor senin yanına; işi gücü sana hizmet etmek’ vs. diye uzun bir şikâyet mektubu. Hemen Üstad: ‘Tamam, ihtar belli oldu. Mehmet Çalışkan’ı çağır, onu teselli edelim’ dedi. Çalışkan ağabeyi çağırdım. Üstad: ‘Bak bu mektupta ne yazıyor. Her şeyini feda etmiş, gece gündüz Risale-i Nur’la hizmet edeceğim diyen oğlunu şikâyet ediyor. Masonlar böyle insanları aldatıyor!’ dedi.

“Ondan sonra Sungur ağabeyin babasına mektup yazılıyor. Ben yoktum, Üstad’ı ziyarete geliyor; artık Üstad’ımız ona neler söylediye tam irşat ve ikna olmuş. Ondan sonra ben bir kere gördüm; ‘Ben Sungur’a yetiştirmiyorum, Sungur hizmette beni geçti’ diyordu. Sonra Sungur ağabeyi Üstad’ın emrine vakfetmiş. ‘Üstad’ım! Benim bunda hiç hakkım yoktur! Senin emrindedir!’ demiş.

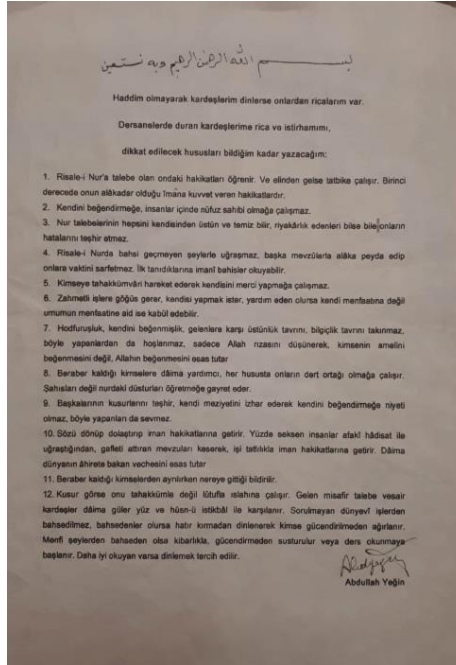
“Demek ihtar nasıl geliyor? Demek ki ismiyle bile ihtar belli. Kimden nereden bir tehlike varsa onu Cenab-ı Hak belli ediyor. İster rüya şeklinde olur, ister ilham şeklinde olur; onu artık ihtar alan bilir, biz o kadar bilemeyiz.”

DERSHANE ADABIYLA ALAKALI TAVSİYELER

Abdullah YeğİN Ağabeyin derslane adabıyla ilgili tavsiyelerinin yer aldığı bir mektubu buraya almakta fayda mülâhaza ediyoruz:

“Haddim olmayarak kardeşlerim dinlerse onlardan ricalarım var. Dershanelerde duran kardeşlerime rica ve istirahatımı, dikkat edilecek hususları bildiğim kadar yazacağım:

1. Risale-i Nur'a talebe olan, ondaki hakikatleri öğrenir ve elinden gelse tatbika çalışır. Birinci derecede onun alakadar olduğu, imana kuvvet veren hakikatlerdir.
2. Kendini beğendirmeye, insanlar içinde nüfuz sahibi olmaya çalışmaz.
3. Nur talebelerinin hepsini kendisinden üstün ve temiz bilir, riyakârlık edenleri bilse bile onların hatalarını teşhir etmez.
4. Risale-i Nur'da bahsi geçmeyen şeylerle uğraşmaz, başka mevzularla alaka peyda edip onlara vaktini sarf etmez. İlk tanıdıklarına imanî bahisler okuyabilir.
5. Kimseye tahakkümvari hareket ederek kendisini merci yapmaya çalışmaz.
6. Zahmetli işlere göğüs gerer, kendisi yapmak ister; yardım eden olursa kendi menfaatine değil, umurun menfaatine ait ise kabul edebilir.
7. Hodfuruşluk, kendini beğenmişlik, gelenlere karşı üstünlük tavrını ve bilgiçlik tavrını takınmaz, böyle yapanlardan da hoşlanmaz; sadece Allah rızasını düşünerek, kimsenin amelini beğenmesini değil, Allah'ın beğenmesini esas tutar.
8. Beraber kaldığı kimselere daima yardımcı, her hususta onların dert ortağı olmaya çalışır. Şahısları değil, Nur'daki düsturları öğretmeye gayret eder.
9. Sözü dönüp dolaştırıp iman hakikatlerine getirir. Yüzde 80 insanlar afakî hadisatla uğraştığından, gafletti artıran mevzuları keserek, işi tatlılıkla iman hakikatlerine getirir. Daima dünyanın ahirete bakan veçhesini esas tutar.
10. Beraber kaldığı kimselerden ayrılırken nereye gittiğini bildirir.
11. Kusur görse onu tahakkümle değil, lütufla ıslahına çalışır. Gelen misafir talebe vesair kardeşler daima güler yüz ve hüsnüistikkalle karşılanır. Sorulmayan dünyevî işlerden bahsedilmez, bahsedilenler olursa hatır kırmadan dinlenerek kimse gücendirilmeden ağırlanır. Menfi şeylerden bahseden olsa kibarlıkla, gücendirmeden susturulur veya ders okunmaya başlanır. Daha iyi okuyan varsa dinlemek tercih edilir.”

Abdullah YeğİN ağabey dersane adabı ile ilgili mektubunu talebim üzerine başına besmele yazarak imzalamıştır.